

Ядосала имъ се козата и имъ се закарнала, че ще ги накаже, но тѣ пакъ не се стреснали, а продължавали да ѝ се надсмиватъ, като мислѣли, че нищо не може да имъ стори. Тогава тя се изправила на заднитѣ си крака, подпрѣла се съ преднитѣ на клонитѣ, стигнала ги и почнала единъ по единъ да яде немирнитѣ листа. Разплакали се, развикали се изплашенитѣ листа за помощъ, но било вече късно. Тѣ се осладили много на козата, и тя често отивала въ младата горичка да си хрупне отъ тѣхъ.

И така тя се научила да яде листата на дърветата, а забравила да пасе вече трева. Съ това тя нанасяла голѣми пакости и вреди на горитѣ и станала врагъ на тѣхъ.

Иванъ Д. Мутафовъ

ГОРА

(Народна пѣсенъ)

Горо ле, горо зелена,
шума зелена букова,
дей гиди нова премѣна
по твойта снага хубава!

Пжтя ми не е оттука,
ала оттука ще мина,
че имашъ сѣнка дебела
и бистра вода студена.

Златно ме пиле закука
и ме при тебе примамил;
не било пиле, а мома
съ бисерни, златни гердани.

Янка войвода премина,
съ крушево листо свирѣше,
млада хайдушка дружина
изъ твойта шума дирѣше.

Дей гиди, нова промѣна
по стройна снага хубава;
горо ле, горо зелена
шума зелена букова!

Богданъ Овесянинъ